

Kantje pikken

Het is inmiddels meer dan vijftig jaar geleden, dat ik elke zondag met mijn vader, mijn broer en zus langs de vissershaven wandelde. Het zijn van die gebeurtenissen die in je geheugen staan gegrift. Je wist niet beter als je in een vissersplaats langs de Nederlandse kust opgroeide en met de visserij te maken had.

Ik weet dat het in meerdere vissersplaatsen gebruikelijk was om op zondag, in de meeste gevallen na het kerkbezoek, langs de kade te wandelen om te kijken welke vissersschepen er binnenlagen. Er waren jongens van mijn leeftijd die alle kotters bij naam en visserijnummer wisten op te dreunen.

Ik had dat niet zozeer. Ik had maar oog voor één kotter en dat was *Maria*, de IJM 202. Een mooie houten, diagonaal gebouwde, kotter waar mijn opa en vader eigenaar van waren. Zij lag aan de houten steiger achter in de vissershaven afgemeerd, samen met andere garnalenkotters uit verschillende Nederlandse vissersplaatsen. In mijn ogen was zij een schoonheid met een geveegde kont, gebouwd op zeewaardigheid en snelheid.

Op zaterdag ging ik met mijn pa mee aan boord, die de nodige onderhoudswerkzaamheden aan de twee cilinder Deutz en aan de netten moest verrichten. Ik, als klein manneke, vond de motor een gigantisch groot ding, waar ik niet overheen kon kijken. Eerlijk gezegd had ik als kind niet veel op met de techniek van motoren. Nee, ik was meer geïnteresseerd in het varen, in het navigeren, maar vooral in het luisteren naar de scheepsradio. Ik mocht altijd de scheepsradio in de stuurhut van *Maria* aanzetten.

Ik kan mij nog herinneren dat wij thuis de radio op de korte band hadden staan. Niemand mocht er aan zitten, tot het tijdstip van rond twaalf uur de stem van mijn vader klonk: ‘Alles wel aan boord!’

Er was niets mooier dan aan de knoppen te draaien en op verschillende frequenties te luisteren naar de mannen die je niet kon zien, maar wel kon horen. Ik kon dan heerlijk fantaseren over waar zij zich bevonden, ver weg of dichtbij op zee. Als kind verlangde ik er al naar.

Soms riep mijn vader mij. Ik moest dan de boetnaald vullen die hij gebruikte bij het nettenboeten, waardoor hij verder kon. Ik deed dat zo snel mogelijk om vervolgens weer de stuurhut in te duiken, waar ik achter het roer ging staan, fantaserend over verre reizen over de grote zeeën en oceanen.

Het meest stoere was natuurlijk als de twee cilinder Deutz stationair draaide. Ik heb het hem nooit gevraagd, maar hij moet er in die tijd haast wel van hebben genoten, hoe ik als klein manneke in zijn stuurhut op mijn manier navigeerde en de meest fantasierijke reizen over de hele wereld maakte. Of hoe ik langs de Nederlandse kust op mijn manier aan het vissen was en met het ruim vol weer in de haven van mijn fantasieën binnenliep met gigantische besommingen. Zoveel dat ik een nieuwe kotter kon kopen en samen met mijn oudere broer de visserij van mijn vader kon overnemen. Maar het bleef bij jeugdromen.

In die tijd waren de opbrengsten in de visserij zo slecht, dat de nieuwe kotter moest worden afbesteld. Zij moesten zelfs de mooie houten kotter *Maria* verkopen. Mijn opa ging met pensioen en mijn pa ging aan de wal werken.

Ik weet haast wel zeker dat mijn vader deze beslissing met pijn in zijn hart heeft genomen. Hij was net als ik, mijn broers en mijn zussen kinderen van de zee en wij zullen dat altijd in gedachten blijven.

Cees